

градътъ се напълнилъ съ повече отъ 5,000 бѣжанци отъ околнитѣ села оставени безъ покривъ и умиращи отъ гладъ и студъ. Затворитѣ били пълни, а бѣсенето се продължавало, като се прикачвали на бѣсилката по 5—6 души всѣки день. Прѣдседателътъ на военния създъ билъ Садъкъ бей, който се обърналъ на истински касапинъ слѣдъ като Сюлейманъ паша миналъ прѣзъ града съ ордитѣ си срѣщу руситѣ. . . .¹⁾

По-нататкъ Сливенъ се споменува почти въ всички трудове по войната, включително и тоя на Куропаткинъ (I и II, 1885), Епанчинъ и т. н.²⁾

Сливенъ по плановѣтъ и на двата генерални щаба (руски и турски) щѣлъ да бжде операционния възелъ на войната. Това ще се види отъ проекта на Гурко и отъ телеграмата на сераскерата до Сюлеймана. Може да се види чудно, но е фактъ, че руситѣ до момента на минаването си прѣзъ Хаинъ Боазъ, не сж знаели за сѣществуването на тоя проходъ³⁾.

Отъ западнитѣ автори, които пишатъ за Сливенъ малко слѣдъ освобождението, е Дифенбахъ⁴⁾. Той собственно се ограничава въ носията и красотата на населението по сливенско: Im Sliven-Balkan (mit schöner bulg. Bevölkerung) trägt besonders der Städter einen dunkelblauen schwarz verschnürten Rock.

¹⁾ Споредъ свѣдѣнията ни, тази дописка е писана отъ Д-ръ Д. Минковъ, а изпратена въ редакцията на „Daily News“ чрезъ цариградския кореспондентъ на този вѣстникъ Mr. E. Pears — сжация, който пръвъ извѣсти на свѣта за турскитѣ звѣрства надъ българитѣ прѣзъ 1876 год. (Вижъ „Български ужаси и източниятъ въпросъ“ отъ Уил. Гладстонъ, прѣв. Д. Минковъ, Пловдивъ, 1881 г., стр. 15. Тоже «Bulgarian Horrors» by the right hon. W. Gladston London, 1876, стр. 21). Сжщата дописка in extenso е прѣпечатана въ нѣколко исторически трудове. Вижъ, между други, съчинението «Russes et Turcs: la guerre d'Orient,» Paris, 1878, 2ème vol., стр. 878; „the War correspondence of the Daily News“ (1877—1878), London, 1878, и пр.

²⁾ Вижъ Epanchin въ прѣвода на Havelock. Operations of Gener. Gurko's advance guard in 1877. London, 1900.

³⁾ Ibid., p. 294. Cp. Sliveno въ Jean Erdic по тоя случай (En Bulgarie et en Roumélie. Paris, 1885.

⁴⁾ Diefenbach L. Völkerkunde Osteuropas, Darmstadt. 1880. V, s. 109.